

Arrest

nr. 152 853 van 18 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 5 juni 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 mei 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN loco advocaat K. DASSEN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, S. Z. (...), verklaarde de Georgische nationaliteit te bezitten en bent gehuwd met U. S. (...) (ov (...)). In 1994 raakte u in een conflict met een persoon die u uit zelfverdediging doodde. Op dat moment was u minderjarig. U werd veroordeeld en kwam in 1995 terug vrij. Datzelfde of het daaropvolgende jaar riep de broer van het slachtoffer u dat hij u zou doden wat een bloedwraak tegen u wentwege inhield. In diezelfde periode werd u beschoten maar kon de kogel ontwijken. In 1996 vertrok u naar Rusland en keerde pas in 1998 of in 1999 terug naar Georgië. In 2000 werd u neergestoken door de broer van het slachtoffer. In 2001 ontvluchtte u wederom Georgië en ging naar Duitsland waar u een asielaanvraag indiende. Deze werd echter geweigerd waarna u in 2002 naar Georgië terugkeerde. U bleef er tot 2007 maar ging in die periode ook meermaals naar Turkije. Het geweld vanwege de bloedwraak bleef echter

voortduren. Zo werd u op straat aangevallen en kreeg u bij deze aanval meerdere messteken. U werd hiervoor in het ziekenhuis opgenomen. In november 2007 werd u door een politieagent gecontroleerd voor een controle. Die politieagent bleek echter een familielid van het slachtoffer te zijn waarna u wegreed. De man achtervolgde u en schoot 14 keer op uw wagen. U had het geluk niet geraakt te zijn en stopte toen u een andere politiewagen zag. U werd op grond vastgezet en voor 4 uur onder bedwang gehouden terwijl de verschillende politieagenten discussieerden over wat te doen met u. Uiteindelijk werd u naar het politiebureau gebracht. De dag nadien mocht u op de rechtbank niets vertellen over de schietpartij waardoor u slechts een administratieve straf zou krijgen in de vorm van een boete. Nadat u een boete kreeg opgelegd voor het niet stoppen voor een controle werd u terug vrijgelaten. Kort nadien vertrok u voor een tweede maal naar Duitsland. Gezien uw gezin zich nog in Georgië bevond keerde u in 2008 naar Georgië terug. U regelde een volmacht voor uw vrouw dat zij zonder u met de kinderen kon reizen. Rond Pasen werd u wederom door familieleden van het slachtoffer bedreigd en geslagen. In juli 2009 vertrok u definitief uit Georgië en reisde naar Polen. Ook daar diende u een asielaanvraag in die evenwel werd geweigerd. Hierna reisde u door naar België waar u op 10/02/2010 een eerste asielaanvraag indiende. Deze werd echter niet in overweging genomen gezien Polen volgens de Dublin II verordening verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van uw asielaanvraag. Niettemin bleef u in België en diende op 16/09/2010 een nieuwe asielaanvraag in. U haalde toen echter aan dat u omwille van uw etnie en uw politieke voorkeur voor de Labour Party problemen in Georgië hebt gekend; u haalde er eveneens een schietpartij door de politie aan. Op 28/09/2012 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voor u genomen gezien het ongeloofwaardige karakter van uw asielmotieven. Deze beslissing werd op 09/01/2013 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Op 17/02/2015 diende u een derde asielaanvraag in. Bij deze asielaanvraag bracht u het asielmotief van bloedwraak voor het eerst naar voor. Omwille van die reden werd uw aanvraag in overweging genomen. Om uw derde asielaanvraag te ondersteunen legde u volgende documenten neer: een brief van Labour Party, een vonnis met bijhorende brief, een medisch attest met begeleidende brief, een brief van het ministerie van justitie, een bewijs van goed gedrag en zeden in Georgië, een brief van de raad voor de rechtbanken, een eigen brief, een brief van het politiedepartement en 2 brieven van samenlevingsopbouw.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat met betrekking tot uw vorige asielaanvraag een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voor u werd genomen gezien het manifest ongeloofwaardige karakter van uw asielmotieven. Deze beslissing werd door de Raad bevestigd. Voordien had u ook reeds een asielaanvraag in Duitsland (2002) en in Polen (2009) ingediend die eveneens werden geweigerd. Bijgevolg kan van u worden verwacht dat u overtuigende elementen aanhaalt die een vervolgingsvrees zoals beschreven in de vluchtelingenconventie of zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming alsnog geloofwaardig maken. Dit is echter geenszins het geval. Zo komt het weinig overtuigend over dat u zowel tijdens uw asielaanvraag in Polen als in Duitsland als tijdens uw (tweede) asielaanvraag (eerste niet in overweging genomen omwille van Dublin II verordening) in België nooit gesproken hebt over enige bloedwraak terwijl u dit uw hoofdmotief voor uw (verschillende) vlucht(en) uit Georgië betreft (CGVS II p.4, 5). De bloedwraak zou immers reeds van 1996 dateren en reeds voor uw asielaanvraag in Duitsland zou er reeds sprake geweest zijn van zwaarwichtige incidenten (beschoten in 1996, doodsbedreiging in zelfde periode en neergestoken in 2000) wat het dan ook weinig aannemelijk maakt dat u dit nooit eerder naar voor bracht (CGVS II p.4-5, 11). Sterker nog, u diende pas 2 jaar na het definitief afsluiten van uw vorige asielaanvraag een nieuwe asielaanvraag in. Het langdurig verzwijgen van het (hoofd)motief van uw vervolgingsvrees ten aanzien van Georgië en de reden voor uw verschillende vluchten uit uw land van herkomst kan moeilijk in overeenstemming worden gebracht met de door u verklaarde vervolgingsvrees. Van iemand die internationale bescherming behoeft, kan verwacht worden dat hij zo spoedig als mogelijk een correcte weergave geeft van de redenen waarom hij zijn land moest ontvluchten hetgeen u ruimschoots naliet te doen. Uw poging tot vergoelijking dat u niet als crimineel wilde worden aanzien (CGVS II p.11), kan niet worden aangenomen gezien dit op geen enkele wijze opweegt tegenover een vrees voor het leven en het behoeven van internationale bescherming.

Voorts komt het evenmin overtuigend over dat u sinds het begin van de bloedwraak vele malen en dit voor lange periodes naar Georgië terugkeerde terwijl u vreesde voor u uw leven. Zo werd u reeds in 1995 of in 1996 door de broer van het slachtoffer bedreigd en werd u in diezelfde periode beschoten. Niettemin keerde u in 1998 of 1999 terug naar Georgië (CGVS II p.4-5). In 2000 werd u vervolgens neergestoken door de broer van het slachtoffer (CGVS II p.11). Ondanks het feit dat u in 2001 naar Duitsland ging besloot u in 2002 naar Georgië terug te keren waar u vervolgens tot 2007 verbleef. In deze periode werd u in 2005 neergeschoten, meermaals geslagen door familieleden en beschoten (CGVS II p.4-6, 11). U verliet uiteindelijk pas in 2007 wederom Georgië. Ondanks de vele incidenten

omwille van de bloedwraak besloot u niettemin in 2008 naar Georgië terug te keren. In die periode verbleef u op verschillende plaatsen, al blijkt uit uw verklaringen dat u voor langere periodes op uw vast adres in Tbilisi en op uw registratieadres in Basaleti, hetzelfde dorp waar nota bene ook de familieleden van het slachtoffer woonden, verbleef (CGVS II p.3-4). Gezien het feit dat dit de plaatsen betreffen waar nagenoeg alle door u beschreven incidenten hebben plaatsgevonden (Tbilisi en Basaleti) en er juist op die plaatsen familieleden woonachtig zijn die u naar het leven staan, lijkt het weinig aannemelijk dat u in deze omstandigheden voor lange periodes op deze plaatsen zou verblijven indien u daadwerkelijk voor uw leven vreesde. Gezien u verklaarde reeds sinds 1995 voor een bloedwraak te vrezen en de vele zwaarwichtige incidenten die hierop volgden, is het dan ook niet aannemelijk dat u telkenmale naar Georgië terugkeerde en klaarblijkelijk weinig voorzorgen nam om het gevaar uit de weg te gaan zoals het wonen op een andere plaats in Georgië waar de kans op een treffen met familieleden aanzienlijk kleiner is.

Bovenstaande vaststellingen brengen dan ook de geloofwaardigheid van een bloedwraak tegen u ernstig in het gedrang gezien u meermaals naar Georgië terugkeerde waar u klaarblijkelijk weinig voorzorgen nam het gevaar te vermijden en gezien u telkenmale verzuimde het ware asielmotief naar voor te brengen als u zich in de mogelijkheid bevond om bescherming te vragen (Duitsland en Polen). Zelfs in België besloot u tot 2015 te wachten (2 jaar na het afsluiten van uw bedrieglijke asielaanvraag waarin u wederom verzuimde uw hoofdmotief naar voor te brengen) met het vertellen van de 'waarheid'.

Voorts werden er nog enkele tegenstrijdigheden en incoherenties vastgesteld die de ongeloofwaardigheid van de door u verklaarde vervolgingsvrees verder bevestigen.

Zo verklaarde u dat u na de schietpartij werd vastgehouden door de politie en de dag nadien werd vrijgelaten. U stelde dat u diezelfde dag uw vrouw op uw registratieadres in Basaleti terugzag, al kon het ook zijn dat het op de begrafenis van uw oom zijn geweest in een naburig dorp (CGVS II p.12). Uw vrouw vermoedde echter dat zij u na uw vrijlating in Tbilisi terugzag. Bovendien kon zij niet zeggen of u toen al dan niet langer dan een week door de politie werd vastgehouden. Hoewel er een groot tijdsverloop is sinds het incident, is het toch opmerkelijk dat jullie zowel over de duur van de aanhouding als het moment en plaats van terugzien, incoherente verklaringen afleggen. Geconfronteerd met uw verklaringen stelde uw vrouw dat het lang geleden was en dat u af en toe weg was waardoor zij zich zou kunnen hebben vergist. Ze gaf aan dat uw oom inderdaad rond die periode stierf (CGVS vrouw II p.2, 4). Deze verklaringen zijn niet afdoende, omwille van het zwaarwichtig karakter van het incident en de impact, kan redelijkerwijs verwacht worden aangenomen dat ook de omstandigheden het in het geheugen gegrift staan.

Ook aangaande de incidenten na uw terugkeer in 2008 komen jullie verklaringen niet overeen. Op het incident rond Pasen 2009 na, waarin u door familieleden van het slachtoffer werd belaagd, kon u zich sinds uw terugkeer in 2008 geen andere incidenten meer herinneren (CGVS II p.12). Uw vrouw verklaarde echter dat u ook in die periode vaak werd geslagen en het slachtoffer van geweld werd. Geconfronteerd met uw verklaring dat u zich maar 1 incident voor de geest kon halen na uw terugkeer in 2008, gaf ze dan weer aan dat het geen ernstige incidenten betroffen en ze in het algemeen sprak en niet wist of het voor of na 2008 was (CGVS II vrouw p.3). Niettemin kan worden verwacht dat jullie verklaringen betreffende de regelmaat van incidenten in de laatste periode dat u in Georgië hebt verbleven enigszins overeen zouden komen wat klaarblijkelijk niet het geval is.

Gezien uw gedrag op geen enkele wijze in overeenstemming kan worden gebracht met de door u verklaarde vervolgingsvrees en gezien u daarbovenop nog tegenstrijdige verklaringen aflegde over de door u verklaarde vervolgingsfeiten kan u geenszins enige vervolgingsvrees zoals beschreven in de vluchtelingenconventie of zoals beschreven in de definitie van de subsidiarische bescherming aannemelijk maken.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat u de vervolgingen met betrekking tot uw politiek engagement reeds tijdens uw vorige aanvraag niet aannemelijk kon maken gezien de vele manifeste ongeloofwaardigheden die werden vastgesteld met betrekking tot uw vervolging omwille van politieke (en etnische) redenen. Een verwijzing naar uw aanwezigheid bij een betoging in 2007 waarbij werd geschoten maar waarbij u niet persoonlijk werd gevisieerd (CGVS II p.5-6), kan niets aan deze motivering wijzigen daar er geen elementen in uw dossier aanwezig zijn die erop wijzen dat u persoonlijk omwille van politieke redenen door de Georgische autoriteiten wordt vervolgd. Het feit dat u, net als tijdens uw eerste asielaanvraag een brief van Labour Party neerlegt doet hier evenmin afbreuk aan. Behalve de zeer algemene verwijzing dat u als lid Georgië hebt moeten verlaten betreft het dezelfde brief als degene die u tijdens uw eerste asielaanvraag hebt neergelegd. Ook tijdens uw eerste asielaanvraag werd slechts op zeer vage wijze naar u verwezen. Zoals reeds tijdens uw eerste asielaanvraag werd opgemerkt kunnen dergelijke documenten enkel ondersteunend werken bij een geloofwaardig relaas wat geenszins het geval was, te meer de vaagheid met betrekking tot uw vervolgingsproblemen.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De overige door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uit het vonnis met bijhorende brief blijkt dat u inderdaad als minderjarige werd veroordeeld voor doodslag wat nergens in bovenstaande motivering in twijfel wordt getrokken. Echter kan het geenszins aantonen dat u sindsdien door de familie van het slachtoffer wordt gevisieerd.

Het medisch attest met begeleidende brief toont aan dat u in maart 2005 in het ziekenhuis werd opgenomen omwille van messteken door onbekenden en hiervoor werd geopereerd. Op geen enkele wijze toont dit aan dat dit te maken had met een bloedwraak. Het feit dat het onderzoek nog steeds lopende is zoals uit de brief van het politiedepartement blijkt, kan dit evenmin aantonen, gezien het enkel de informatie bevat dat de daders nog niet werden opgepakt. Bijgevolg kan dergelijk steekincident niet aan de door u verklaarde vervolgingsfeiten worden gelinkt. Het bewijs van goed gedrag en zeden en de brief van de raad voor de rechtbanken tonen enkel aan dat er sinds uw meerderjarigheid geen criminele strafzaken meer tegen u werden opgestart. De brief van het ministerie van justitie betreffende rechtbanken geeft enkel aan dat alle administratieve stukken betreffende rechtsschendingen na 5 jaar worden vernietigd waardoor op basis van dit document evenmin een link met de door u verklaarde vervolgingsfeiten kan worden gemaakt.

In uw eigen brief vraagt u (naast een herhaling van zaken die u reeds tijdens uw CGVS-asielgehoor stelde) u bijkomende tijd om documenten neer te leggen met betrekking tot het schietincident. Echter dateert uw eerste asielaanvraag van februari 2010 waarin u hetzelfde schietincident, evenwel met een andere oorzaak, aanhaalde waardoor kan worden verwacht dat u in staat moest zijn geweest om dergelijk bewijs voor april 2015 te verkrijgen. Bijgevolg kan geen bijkomende tijd worden gegeven voor het binnenbrengen van documenten te meer de zwaarwichtige vaststellingen met betrekking tot uw geloofwaardigheid die tijdens uw 2 asielaanvragen werden gedaan.

De 2 brieven van samenlevingsopbouw indiceren dat u vrijwilligerswerk in België hebt gedaan en de nodige inspanningen levert om u in België te integreren. Echter zijn dergelijke zaken irrelevant voor de inschatting van uw vervolgingsvrees.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en

die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partijen onderhavige asielaanvraag deels opnieuw steunen op het bij hun tweede asielaanvraag voorgehouden asielaanvraag. De tweede asielaanvraag van verzoekende partijen van 16 september 2010 werd door verwerende partij bij beslissingen van 27 september 2012 ongeloofwaardig bevonden waardoor aan verzoekende partijen de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Deze beslissingen werden bevestigd bij arresten nrs. 94 669 en 94 670 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 9 januari 2013, waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State (administratief dossier, stuk 23). Het gezag van gewijsde van de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omvat de vaststelling dat het initieel voorgehouden asielaanvraag van verzoekende partijen ongeloofwaardig is. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van dit arrest.

Verzoekende partijen kunnen de mogelijkheid om een volgende asielaanvraag in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissingen inzake hun eerdere asielaanvraag (RvS 15 september 2004, nr. 134.977). Bovendien wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de zaak de commissaris-generaal rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissingen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In het kader van het onderhavige beroep kan enkel worden geoordeeld of de nieuwe gegevens van aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partijen voorgehouden bij hun eerdere asielaanvraag te herstellen.

2.2.4.1. Wat betreft de opmerking in de bestreden beslissingen dat eerste verzoekende partij zowel tijdens haar asielaanvraag in Polen als in Duitsland als tijdens haar (tweede) asielaanvraag in België nooit gesproken heeft over enige bloedwraak terwijl dit haar hoofdmotief voor haar (verschillende) vlucht(en) uit Georgië betreft en bovendien pas twee jaar na het definitief afsluiten van haar vorige asielaanvraag een nieuwe asielaanvraag indiende, voeren verzoekende partijen in hun verzoekschrift aan dat eerste verzoekende partij ervoor vreesde als een crimineel te worden aanzien en dat zij daardoor geen enkele bescherming zou krijgen. Ondertussen verblijft zij evenwel al vijf jaar in België en heeft zij nooit problemen gehad met de autoriteiten hier, waardoor zij thans meent dat de Belgische autoriteiten meer geneigd zouden zijn om haar problemen meer in perspectief te zien en haar niet te beschouwen als crimineel.

2.2.4.2. De Raad wijst verzoekende partijen er evenwel op dat van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door

een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de autoriteiten van het onthaalland vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De Raad treedt de motivering van verwerende partij in de bestreden beslissingen dat de poging tot vergoelijking dat eerste verzoekende partij niet als crimineel wilde worden aanzien, niet kan worden aangenomen gezien dit op geen enkele wijze opweegt tegenover een vrees voor het leven en het behoeven van internationale bescherming, bij.

2.2.5.1. Verzoekende partijen voeren aan dat eerste verzoekende partij tot op heden vreest voor deze bloedwraak. Het maakt hierbij niet uit of eerste verzoekende partij *“nu veraf of vlakbij”* bij de familie van het slachtoffer woont, daar de mogelijkheid van bloedwraak steeds blijft bestaan, waar zij ook zou verblijven. In het verleden werd eerste verzoekende partij reeds meermaals het slachtoffer van verschillende incidenten.

2.2.5.2. De Raad acht het evenwel totaal onverenigbaar met de door eerste verzoekende partij beweerde vrees voor een bloedwraak sinds 1995 en de beweerde vele zwaarwichtige incidenten die hierop zouden hebben gevolgd, dat eerste verzoekende partij telkenmale naar Georgië terugkeerde en klaarblijkelijk weinig voorzorgen nam om het gevaar uit de weg te gaan zoals het wonen op een andere plaats in Georgië waar de kans op een treffen met familieleden aanzienlijk kleiner is. Zo verbleef eerste verzoekende partij bij haar terugkeer naar Georgië in 2008 voor langere periodes op haar vast adres in Tbilisi en op haar registratieadres in Basaleti, waar nagenoeg alle door haar beschreven incidenten hebben plaatsgevonden en waar (in Basaleti) ook de familieleden van het slachtoffer woonden die haar naar het leven zouden staan. De uitleg van verzoekende partijen dat de mogelijkheid van bloedwraak steeds blijft bestaan, of zij nu ver of dicht bij de familie van het slachtoffer wonen, kan geenszins overtuigen. Immers spreekt het voor zich dat de kans op een treffen met familieleden van het slachtoffer aanzienlijk vergroot wanneer eerste verzoekende partij voor langere periodes in het dorp verblijft waar ook deze familieleden wonen. Dergelijk risicovol gedrag is allesbehalve verenigbaar met de door haar voorgehouden vrees en ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partijen.

Daarnaast wijst de Raad er nog op dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissingen te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partijen toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partijen op voormelde wijze in gebreke blijven.

2.2.6. Daar waar verzoekende partijen met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties benadrukken dat *“deze incidenten reeds dateren van jaren geleden waardoor het logisch is dat bepaalde zaken partijen (...) zich minder goed herinneren”* en dat deze niet in verhouding staan *“tot alle andere verklaringen die verzoeker aflegde die wel als geloofwaardig werden beschouwd”*, wijst de Raad er evenwel op dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, verwacht mag worden dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Van dermate belangrijke gebeurtenissen, met name de aanhouding van eerste verzoekende partij, de eerste keer dat verzoekende partijen elkaar terugzagen na deze aanhouding en de incidenten die zouden hebben plaatsgevonden na hun terugkeer naar Georgië in 2008, kan immers worden aangenomen dat zij in het geheugen van verzoekende partijen zijn gegrift. De vaststelling dat eerste verzoekende partij verklaarde dat zij een dag na haar aanhouding werd vrijgelaten en dat zij diezelfde dag haar vrouw op haar registratieadres in Basaleti terugzag, al kon het ook zijn dat het op de begrafenis van haar oom was in een naburig dorp, terwijl tweede verzoekende partij vermoedde dat zij eerste verzoekende partij na haar vrijlating in Tbilisi terugzag en verder niet kon zeggen of deze toen al dan niet langer dan een week door de politie werd vastgehouden en de vaststelling dat eerste verzoekende partij, op het incident rond Pasen 2009 na, zich sinds haar terugkeer in 2008 geen andere incidenten meer kon herinneren, terwijl tweede verzoekende partij evenwel verklaarde dat eerste verzoekende partij ook in die periode vaak werd geslagen en het slachtoffer van geweld werd, ondermijnen dan ook wel degelijk verder de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partijen.

2.2.7.1. Verzoekende partijen voeren in hun verzoekschrift aan dat de veroordeling van eerste verzoekende partij als minderjarige voor doodslag en het feit dat zij in 2005 in het ziekenhuis opgenomen werd omwille van messteken en hiervoor werd geopereerd door verwerende partij niet in twijfel getrokken worden. Waar verwerende partij motiveert dat het medisch attest met begeleidende brief in verband met haar ziekenhuisopname niet aantoont dat dit te maken had met een bloedwraak, stellen verzoekende partijen dat zij er niets aan kunnen doen dat het onderzoek inzake het steekincident nog steeds lopende is, waardoor zij geen sluitend bewijs kunnen voorleggen dat er een bloedwraak tegen eerste verzoekende partij is. Het is volgens verzoekende partijen niet evident om concrete bewijzen te bekomen van de bloedwraak.

2.2.7.2. De Raad stelt vooreerst vast dat het feit dat eerste verzoekende partij als minderjarige werd veroordeeld voor doodslag, wat blijkt uit het door verzoekende partijen aangebrachte vonnis met bijhorende brief, en het feit dat eerste verzoekende partij in maart 2005 in het ziekenhuis werd opgenomen omwille van messteken door onbekenden en hiervoor werd geopereerd, wat blijkt uit het neergelegde medisch attest met begeleidende brief, inderdaad nergens door verwerende partij in de bestreden beslissingen in twijfel worden getrokken. Evenwel motiveert verwerende partij tevens dat het louter gegeven dat eerste verzoekende partij als minderjarige werd veroordeeld voor doodslag niet volstaat om aan te tonen dat zij sindsdien door de familie van het slachtoffer wordt gevisieerd. Verder toont het medisch attest met begeleidende brief waaruit blijkt dat eerste verzoekende partij in maart 2005 in het ziekenhuis werd opgenomen omwille van messteken door onbekenden en hiervoor werd geopereerd op geen enkele wijze aan dat dit te maken had met een bloedwraak. Evenmin blijkt dit uit het feit dat het onderzoek nog steeds lopende is zoals uit de brief van het politiedepartement blijkt die enkel de informatie bevat dat de ouders nog niet werden opgepakt. Het steekincident kan dan ook niet aan de door verzoekende partijen verklaarde vervolgingsfeiten worden gelinkt.

2.2.8. Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift opwerpen dat bij twijfel aan verzoekende partijen het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissingen duidelijk blijkt dat het relaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. Verwerende partij concludeerde om bovenstaande redenen terecht dat het asielrelaas in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is.

2.2.9. Per aangetekend schrijven van 2 juli 2015 brengen verzoekende partijen nog een getuigenverklaring van hun burens en dorpsbewoners en een attest van de vertegenwoordiger van de burgemeester van Basaleti aan. De Raad wijst er vooreerst op dat dergelijke documenten, om bewijskrachtig te zijn, dienen te kaderen in een coherent en geloofwaardig asielrelaas, hetgeen hier duidelijk niet het geval is. Wat betreft de getuigenverklaring van de burens/dorpsbewoners van verzoekende partijen, dient tevens te worden bemerkt dat aan een getuigenis komende van hun burens geen objectief karakter kan worden toegekend.

2.2.10. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.11. Waar verzoekende partijen menen dat de weigeringsbeslissingen geen motivering bevatten met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Georgië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 22) en dat verzoekende partijen tijdens hun gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 4 maart 2015 en 7 april 2015 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvragen van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.13. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partijen niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.14. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrenge die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

mevr. K. VERHEYDEN,

De griffier,

K. VERHEYDEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

J. BIEBAUT